

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
РУЗВАНЧАД И
ШЕХЕРИСТАНИ
ПЕРСИЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Едно време управлявал Китай младият цар Рузванчад. Той бил страстен ловец. Веднъж, като яхнал коня си и тръгнал на лов по планините, пред него излязла бяла сърна с черни и сини петна по кожата — толкова хубаво животно, каквото той не бил виждал през живота си.

Царят спрял кучетата — да не би да разкъсат чудното животно — и препуснал коня си подир сърната, за да я хване жива, след като я измори от бяг.

Сърната била наистина необикновено животно. Тя имала на гърба си покривало от жълта коприна, общито със сребърна сърма, а на нозете — златни гривни.

„Тая сърна не е дива — си помислил царят. — Навярно е избягала от господаря си.“

Но тя тичала толкова бърже и леко, че скоро се изгубила от очите му и той не могъл да види дори праха, що вдигала с нозете си.

Уморен от силното препускане и ядосан, че е изтървал тоя хубав лов, Рузванчад се върнал, последван от своите придворни, на мястото, дето бил видял за пръв път сърната.

Колко се зачудил, като я видял, че лежи на поляната, край езерото, и си почива!

— Сега е вече моя — си казал той и заповядал на придворните да заобиколят езерото, та да хванат сърната.

Рузванчад препуснал на коня си към животното. Сърната се изправила, подскочила два-три пъти и отведнъж се хвърлила в езерото.

Царят слязъл от коня си. Той обходил целия бряг — от край до край, — ала не открил никаква следа от сърната. Водата била прозрачна: всичко се виждало чак до дъното. Само сърната не се виждала никъде.

— Чудно нещо! — извикал ловецът. — Къде изчезна тая сърна? Почвам да мисля, че не е било сърна, а някаква русалка, която се е престорила на животно, за да мами ловците и да се подиграва с тях.

И всички придворни, за да угодят на царя, кимнали с глави в знак на потвърждение и казали:

— Да, така е. Царят има право. Не е било сърна, а русалка.

Почнало да се свечерява. Рузванчад казал на своите царедворци:

— Вие си вървете! Нека остане с мене само великият везир. Ние ще пренощуваме с него тук, на брега на това езеро.

Придворните си отишли.

— Муезине — рекъл Рузванчад на великия везир, — много ми се иска да видя тая русалка. Все ми се струва, че тя ще се покаже пак.

Те седнали на тревата и продължили да приказват за чудното животно, което били гонили цял ден. Слънцето залязло. Наченало да се смрачава.

Тогава царят отведнъж усетил голяма умора. Приспало му се.

— Муезине, аз мисля да дремна малко. Клепките ми натежават, макар че не искам да спя, за да не пропусна онова, което ще стане в езерото. Наляга ме сън. Додето спя, ти стой буден. Нека очите ти бъдат винаги устремени към езерото и щом видиш да се яви там нещо, веднага ме събуди!

— Добре — казал Муезин. — Спи и бъди спокоен, че ще изпълня заповедта ти.

Рузванчад заспал тежък сън. Макар и уморен, Муезин престоял буден известно време, за да угоди на царя. Но и той усетил, че го наляга дрямка. Отначало задрямал, а после заспал дълбоко.

Ала сънят на двамата не траял дълго. Те скочили отведнъж, събудени от някаква чудна музика. Като си отворили очите, видели там, дето било по-рано езерото, че се издига великолепен дворец, сияещ от блясък и светлина — дворец, какъвто не може да издигне човешка ръка.

— Муезине — запитал царят, — каква е тая музика? И отде се е взел тоя дворец от елмази? Това не ми се вижда естествено. Дали не се лъжат очите ми?

— Господарю — отвърнал везирът, — и моите уши чуват музика като твоите. И моите очи виждат вълшебен дворец, какъвто виждат и твоите. Но мене ми се струва, че това е магия. Най-добре ще бъде да избягаме колкото се може по-скоро от това проклето място. Кой знае дали тоя дворец не е някаква клопка, сложена от зъл магьосник.

— Тъй ли мислиш? Нищо! И тъй да бъде, какво от това? Да отидем в двореца. Да видим кой живее в него.

Като стигнали до вратата, намерили я отворена. Влезли в широк двор, а оттам — в един чертог, постлан с китайски порцелан. В чертога имало софи и килими от златотъкана свила и големи бронзови чаши, от които излизали дивни благоухания.

В тоя чертог нямало никого. Царят и везирът влезли в друг чертог, още по-богато украсен, дето видели петдесет-шестдесет моми, облечени в дрехи от румена коприна, везана с бисер. Те пеели и свирели, застанали около една мома, която седяла на златен престол. Тя била облечена в бляскави дрехи, осеяни със скъпоценни камъни. На главата ѝ имало златна корона.

Момата била толкова хубава, че Рузванчад не могъл да си откъсне очите от нея.

Той ѝ се поклонил отдалече и пристъпил към средата на чертога. Момите млъкнали. Царят казал:

— Царице на хубавиците, отговори на китайския цар къде изчезна чудната сърна, която той гони през целия ден?

Хубавицата се усмихнала и отвърнала:

— Аз съм тая сърна, която умее да лови дори и лъвове, а нея никой не може да хване. Аз съм сърната, която ти гони цял ден и която, за да избяга, се хвърли в езерото.

Рузванчад останал неприятно изненадан.

— Щом умееш да се преобразяваш — рекъл той, — аз не знам дали и сега те виждам в истинския ти вид. Човек ли си ти, или сърна? Отде да знам, че след малко няма да се преобразиш кой знае на какво?

— Не, царю — отвърнала хубавицата. — Ти ме виждаш сега в истинския ми образ. Но право е, че когато поискам, аз мога да сименя образа. Аз ставам ту видима, ту невидима за хората. Ала в това, уверявам те, няма никаква магия. То се дължи на дарба, с която съм се родила.

Момата слязла от престола си, хванала за ръка царя и го завела в трети чертог, дето имало сложена богата трапеза. Хубавицата седнала между Рузванчад и Муезин, който все още мислел, че нещо лошо очаква господаря му.

Рузванчад, напротив, изглеждал съвсем спокоен. Дори му било много приятно. Като се навел, той поискал да сипе ястие на момата, ала тя го спряла, като каза:

— Хранете се вие двамата. Аз никога не ям. Доста ми е да погълна уханието на ястието, за да се наситя.

Когато царят и везирът се нахранили, две моми им поднесли ахатови чаши, пълни с вино. Подали една чаша и на хубавицата, но тя

се задоволила да я помирише. Рузванчад и Муезин пили, сгорещили се и се развеселили.

— Коя си ти? — запитал царят. — Кажи ми, отде се яви в нашите места?

— Ще ти кажа, царю. В голямото море има остров, наречен Шехеристан. Там живеят духове, управлявани от цар, който се казва Манучер. Аз съм негова едничка дъщеря и моето име е Шехеристани. Княгиня Шехеристани съм аз, царю. Три месеца има вече, откак съм напуснала двореца на своя баща и пътувам, за да видя как живеят хората. Случайно изпаднах в твоето царство и те видях. Макар че ти си човек, обикнах те. Много усилия трябвах, за да покоря своята гордост и да надвия своя срам, че съм обикнала човек. За да привлека вниманието ти, престорих се на сърна. Ти дълго ме гони. Най-сетне се скрих в езерото. Оттам слушах всичко, което си говорехте с придворните и великия везир. Додето и двамата спяхте, аз накарах своите подчинени да издигнат тоя дворец и да засвирят.

Шехеристани искала да продължи, когато в чертога влязла една от придворните моми и каза:

— Светла княгиньо, баща ти почина. След смъртта му ти трябва да управляваш нашето царство. Твоят народ те вика. Иди да получиш почестите, които те очакват. Моят баща, великият везир на нашето царство, ми поръча да ти съобщя това. Той моли да побързаш.

Княгиня Шехеристани се разплакала. Цар Рузванчад се наскърбил, като я видял, че плаче. Той почнал да я утешава. А придворната рекла плахо на господарката си:

— Светла княгиньо, повтарям, че трябва да побързаш. На всички ни е тежко за смъртта на баща ти, който беше много добър, но няма какво да се прави.

Шехеристани станала.

— Довиждане — рекла тя на царя и на везира му — Аз тръгвам: няма време за губене.

Рузванчад се изправил пред нея, сякаш искал да ѝ прегради пътя, и рекъл:

— Нима за толкова късо трябваше да се яви пред мене хубавото видение и веднага след това да изчезне? Княгиньо, аз те обичам. Нима не ще се видим вече никога?

— Може и да се видим — отвърнала княгинята. — Затова ти и казах не „сбогом“, а „довиждане“. Ако ти и тогава ме обичаш, ще се омъжа за тебе.

След тия думи момата изчезнала.

Отведнъж всички свещи угаснали, сякаш духнал силен вятър. Гъста мрачина паднала пред царя и везира. Те не виждали нищо около себе си. Не знаели накъде да вървят.

Когато се поразсъмвало, Рузванчад и Муезин се намерили не във вълшебния дворец, а сред полето. Никаква къща нямало наблизо.

Царят запитал везира:

— Как ти се струва, Муезине? Не беше ли сън това, което видяхме?

— Не, господарю — отговорил Муезин. — Аз все още мисля, че беше не сън, а вълшебство. Тая княгиня не е княгиня, а някоя страшна магьосница, която — за да се омъжи за тебе — се е престорила временно на млада и хубава мома. А пък всички тия хубави момичета, които пееха, свиреха и се смееха, са все проклети дяволици, извикани с магични заклинания от вещицата. Помни ми думата: тъй ще излезе.

Това обяснение изглеждало правдоподобно. Ала при все това царят не се съгласил с везира. Когато се върнал в двореца, той решил да остане верен на момата.

Минало време. За княгиня Шехеристани не се чувало нищо. Муезин продължавал да говори на своя господар, че мнимата княгиня е вещица. Но Рузванчад не мислел тъй. Той изпаднал в тежка скръб. Нито му се явяло, нито сън го хващал. Оставил той прежния весел живот. Само на лов отивал от време на време — с надежда, че ще види отново хубавата сърна. Ала колкото и да обикалял по местата, дето я бил видял преди време, тя не се мярнала вече пред очите му.

Тъй минала цяла година.

Една сутрин, когато царедворците, събрани в престолния чертог, очаквали да дойде царят, както правел всеки ден, влязъл главният царски прислужник и съобщил, че господарят му е изчезнал.

— Когато влязох тая сутрин в спалнята му — казал той, — видях го, че спи на една софа несъблечен. Не се осмелих да го събудя. След това влязох втори път, но не го видях. Търсих го навред в двореца: никъде го няма. Какво ли е станало с него? Къде е отишъл?

Великият везир издал заповед да се потърси отново царят по целия дворец. Но и тогава не го намерили. Разпратени били хора на коне да кръстосат в разни посоки гората, дето Рузванчад обичал да отива на лов. И там не го открили. Никой не бил го виждал да минава през гората от няколко време.

Изтекли четиридесет дена. Придворните оплакали царя и си измазали лицата с жълта багра, което е за китайците знак на голяма скръб. А пред празния престол разхвърляли трендафили, които оросили със сълзите си.

Най-тежка и най-искрена била скръбта на великия везир. Той цял ден охкал и се вайкал.

— Ах, мили царю — казал той с въздишка, — къде изчезна ти? Къде те замъкна оная проклета вещица, която ти омагьоса сърцето и погледа? Какво ще правим сега без тебе?

Подозренията на Муезина били прави.

Рузванчад бил наистина пренесен по заповед на Шехеристани на остров Шехеристан, в нейното царство. Додето царедворци и поданици скърбели, той се радвал.

Защо, ще попитате.

Когато се възцарила, Шехеристани се заела най-напред за държавните работи. Като поостанала свободна, спомнила си за Рузванчад. Тя знаела неговата вяност. И ето че една заран заповядала на един от своите подчинени да го пренесе в царството ѝ.

Когато Рузванчад се пробудил в разкошния дворец на Шехеристани и видял пред себе си обаятелната княгиня, той извикал радостно:

— О, княгиньо! Значи съдено ми било пак да те видя. А пък аз бях почнал вече да мисля, че си ме забравила.

— Не, царю — отговорила усмихната Шехеристани. — Ние не сме непостоянни като вас. Ние не забравяме. Щом сме обещали нещо, изпълняваме го.

По заповед на царицата пред двореца се събрали всички големци, придворни, старейшини и целият народ.

Тогава царицата Шехеристани излязла и им казала:

— Мои скъпи поданици и помощници! Когато след смъртта на милия ми баща вие ме короняхте да ви управлявам, веднага ми се заклехте, че ще изпълнявате всички мои желания. Заявявам ви, че ще

се омъжа за цар Рузванчад, който управлява Китай. Заповядвам ви занапред да му се покорявате тъй, както се покорявате на мене.

Всички събрани изръкопляскали. Рузванчад бил коронясан за цар на шехеристанското царство.

Като се свършил този обред, почнали да правят приготовления за сватбата.

Преди да стане венчавката, Шехеристани каза на Рузванчад:

— Ще се омъжа за тебе, ако ми обещаеш едно нещо.

— Ще ти обещаая всичко, каквото поискаш.

— Да, но работата не е само да обещаеш, а и да спазиш обещанието си.

— Добре, ще го спазя.

— Ако видиш, че правя нещо, което не ти харесва, ще се съдържиш ли да не ме укориш?

— Разбира се. Аз съм уверен, че ти никога не би извършила постъпка, заслужаваща укор.

— Но да речем, че направя нещо, което не знаеш защо е направено. Ще ми вярваш ли, че каквото и да направя, правя го, защото тъй трябва да бъде.

— Ще ти вярвам.

— Винаги ли?

— Винаги.

— Дори и тогава ли, когато ти се стори, че само луд човек би извършил това, което върша аз?

— И тогава.

— Добре.

Сватбата станала.

Рузванчад и жена му били толкова щастливи, че никога не напомняли за онова обещание, което дал царят на царицата.

Рузванчад забравил и Китай, и китайците, и всичко, което бил преживял, преди да дойде на острова.

Минала цяла година.

Един ден, когато царят бил на лов, съобщили му, че си има момче. Той се завърнал веднага в двореца. Видял жена си, че държи новороденото седнала пред огнището, дете горял силен огън. Бащата взел на ръце сина си, целунал го, погледнал го с голяма обич, па го дал на майка му. Царицата също го целунала, па го хвърлила в огъня.

Веднага след това и огънят, и детето изчезнали.

Рузванчад усетил, че сърцето му ще се пръсне от скръб. Ала той си спомнил за обещанието, което бил дал на жена си. Не казал нищо. С тежка мъка на сърцето се оттеглил в стаята си.

— Колко съм нещастен! — викнал той, като се разплакал. — Бог ми даде син, а собствената му майка го хвърли в огъня. И аз трябва да гледам това, без да кажа дума! Биваше ли майка да стори това? Как ѝ даде сърцето да го направи? От камък ли беше това сърце?

Много се искало на царя да запита жена си защо е извършила безчовечната постъпка, но не посмял. Па и как да я запита? Нали е обещал да ѝ се доверява във всичко.

Премълчал си, колкото и да му било тежко.

Минала още една година.

Шехеристани добила второ дете — тоя път момиче. То било похубаво и от момчето, което бащата напразно се опитвал да забрави. Той постоянно го прегръщал, държал го на ръце, целувал го. Не можел да му се нарадва.

Ала радостта му не траяла дълго.

Седмица след като се родила Балкиза (тъй нарекли момичето), в двореца влязла едра кучка — бяла, с алчно отворена уста и с дълги остри зъби.

Шехеристани я извикала и ѝ рекла:

— Вземи това момиче и го изнеси заедно с люлката му!

Кучката, види се, това и чакала. Тя грабнала веднага люлката със зъби и я изнесла тичешком. Невъзможно е да се изкаже скръбта на царя при тази гледка. Малко останало да занемари обещанието, което бил дал на царицата, и да почне да я напада. Най-грубите думи дошли на езика му. Голямо усилие трябвало да направи, за да се сдържи.

И тоя път побързал да се затвори в стаята си. Пред очите му още стояло едрото куче, което отнесло момичето му. Той виждал и силния огън, който погълнал сина му.

Сълзи потекли от очите на Рузванчад.

— Ах, Шехеристани! — рекъл скръбно. — Ах, ти, нечовешка майко! Как можа да погубиш собствените си деца!

След малко, като си спомнил думите, които съпругата му била често повтаряла, той добавил:

— Шехеристани може да е направила това за туй, че е трябвало да го направи. Но аз не мога да разбера защо е необходимо една майка да убие децата си! Тук трябва да има някаква тайна. Колко ужасно е това!... О, царице! Макар че те обичам, не мога вече да живея с тебе. Аз не съм свикнал с такива жестоки закони.

Рузванчад успял да овладее достатъчно себе си, та не показал пред жена си своята тежка скръб. Но изглеждало, че тя се досеща.

Един ден той ѝ казал:

— Царице, домиля ми за Китай. В оная земя се е родил твоят мъж и той е привързан към родината си. Па и моите поданици навярно ще искат да ме видят. Позволи ми да отида при тях.

— Имаш право — рекла Шехеристани. — Иди! Дори аз сама мислех да ти кажа това. Без тебе не може в Китай. Могулците са вдигнали против китайците силна войска. Иди да браниш своята родина! Колкото и да са храбри твоите поданици, те ще се бият много по-добре, когато ги водиш ти. Замини! Аз ще ти помогна да бъдеш там навреме.

Като рекла това, царицата повикала един дух и му заповядала да пренесе веднага царя в Китай. Заповедта била изпълнена за миг. Рузванчад се озовал в двореца си.

Великият везир Муезин бил през целия тоя ден много загрижен. По едно време току видял пред себе си царя.

Цял светнал от радост, везирът паднал пред него ничком и му казал:

— Слава Богу, господарю, че най-сетне дойде при своя народ. Додето отсъстваше, аз бях принуден да управлявам. В последно време, като не знаехме нищо за тебе, решихме да изберем нов цар. Народът избра мене. Аз дълго не се съгласявах. Най-сетне приех по неволя: нямаше кой друг да води управлението. Но ето, че ти се върна. Седни на престола, на който седеше временно твоят верен роб!

Рузванчад разказал на своя добър приятел и умен съветник приключенията си. След това почнал да се готви за война. Трябвало да се бърза, понеже могулците били нахлули в Китай с много силна войска. Те имали намерение да превземат цялото царство.

Като се разчуло, че враговете се приближават, Рузванчад събрал толкова много войска, колкото не бил събирал никога, и потеглил да посрещне могулците.

Разузнавачите, които били изпратени да видят къде е неприятелят, съобщили на царя, че могулците са се разположили в една равнина. Рузванчад заповядал на своите войници да се спрат на стан в същата равнина — на другия ѝ край. После заповядал на един от везирите да доставя редовно на войската храна и питие.

Тоя везир се казвал Вели. Още на другия ден той потеглил към стана с всевъзможни храни: хляб, месо, зеленчук, ориз, сухари и други. Той ги бил натоварил на камили и мулета. Освен храната имало и големи мехове, пълни с вода и вино.

Когато дългият керван, предвождан от Вели, навлязъл в равнината, изведнъж се явила отневиделица една хубава жена, облечена в огнени дрехи и заобиколена от стотина други жени. Те спрели камилите и мулетата, разтоварили храната и питието, разкъсали чувалите, разпилели всичко по земята и пробили меховете да изтече питието. След малко всичко било унищожено под стъпките им. Преди камиларите и мулетарите да се опомнят, жените изчезнали.

Останала само тяхната главатарка, която рекла на Вели:

— Ще отидеш да кажеш на своя господар, за чиято войска бе приготвил тая храна и това питие, че царица Шехеристани, неговата жена, е опустошила всичко, натоварено на камилите и мулетата.

Вели пристигнал в стана и съобщил на царя за станалото.

Рузванчад изпаднал в отчаяние. Дори и смъртта на двете деца му се сторила не тъй тежка, както тая страшна щета. Да убиеш чедата си е, най-сетне, твоя работа. Но как можеш да измориш от глад многохилядна войска, тръгнала да брани своята родина?

Както стоял, съсипан от мисли, пред него изведнъж се явила Шехеристани.

— Царице! — рекъл ѝ той с въздишка. — Не мога вече да мълча. Дойде край на търпението ми. Ти хвърли сина ми в огъня — аз не ти казах дума. Даде дъщеря ми на кучката — аз и тогава не ти казах нищо. Скрих своята тежка скръб, колкото и да ми беше мъчно. Но това, което си направила преди малко, заплашва със смърт войската ми и самия мене. Струва ми се, че имам вече право да наруша обещанието, що ти бях дал. Войската ми е гладна, а ти ѝ отне храната. Какво ще стане с тия войници? Кажи! Какво ще стане с мене? Ти искаш значи без бой да бъда заловен от враговете и убит? Искаш и цялата ми войска да бъде пленена, а царството ми — превзето и разорено? Тъй ли е?

— Съпруже мой — каза кротко Шехеристани. — По-добре беше да бе почакал мълчаливо, докато мине и това премеждие. Но ти наруши обета си; онова, от което се боях най-много, стана: ние не ще живеем вече заедно, дори няма и да се видим вече. Никакъв цяр на това зло няма. Ала преди да се разделим завинаги, ще ти кажа няколко думи, за да не мислиш, че съм толкова жестока, колкото ти се струвам. Знаеш ли какъв беше този огън, в който хвърлих момчето? Това, което на тебе ти се видя като огън, е един много изкусен и умен дух, комуто заповядах да вземе и възпита нашия син. Голямата бяла кучка не беше животно, а самодива, която също тъй ще обучи и възпита нашата дъщеря Балкиза и ще ѝ преподаде всичко, каквото тя трябва да знае. И аз не се излъгах с надеждите си, както ще видиш. Нашите две деца са много добре възпитани.

При тия думи Шехеристани свирнала с уста. Веднага се явили три духа от ония, които я придружавали навсякъде, дето отиде.

— Лине, Лино, Лину — викнала им царицата. — Я идете бързо, та доведете двете деца — да ги види баща им!

След миг в палатката на Рузванчад се озовали чедата му — момчето и момичето. Те били много порасли и разхубавели. Момчето било силно и умно, а момичето — стройно и гиздаво.

Баща им ги прегърнал и проронил сълзи от радост.

Но жена му не го оставила да им се нарадва.

— Още нещо има да ти кажа — рекла тя. — Ти не знаеш защо унищожих припасите, които караше твоят везир за войската. Могоулският цар желае смъртта ти, понеже иначе едва ли би превзел Китай. И най-смелият цар знае, че битката е нещо несигурно: не е известно кой ще излезе победител от нея. Той избра по-вярно средство. Подкупи твоя везир Вели. Обеща му да го направи цар на Китай, след като ти отнеме държавата, и му даде сто хиляди жълтици — да изтрови войската ти. И храната, и питието, което караше дългият му керван, бяха смесени с много силна отрова. Не вярваш ли? Повикай Вели и му заповядай да хапне от ония припаси, които е купил за твоите войници.

Рузванчад заповядал да повикат везира. Разпоредил се в същото време да донесат малко остатъци от храната. Донесли една шепа трохи, събрани в чувалите.

— Изяж това! — заповядал царят на везира.

— Господарю — казал оня гузно, — извини ме, но не съм гладен.

— Тъй ли? — викнал Рузванчад. — Гладен-сит, ще го изядеш! Иначе тутаки ще ти отсека главата.

Везирът видял, че царят знае всичко. Той избрал от двата вида смърт по-лекия: изял трохите и паднал мъртъв пред нозете на своя господар.

— Разбра ли сега, царю — казала Шехеристани, — че аз не върша нищо без причина.

— Разбрах — отвърнал Рузванчад. — Но друго нещо има, което не мога още да разбера: какво ще прави войската ми без храна? Припасите, които имаме, не ще ни стигнат дори и за утре. А нали ще водим бой?

— Аз ще ти помогна да надвиеш могулците и да им вземеш всичко, що имат. Подир няколко дена ще се върнете победители.

Рузванчад нападнал през нощта своите противници. Едни избил, а други обърнал в бяг. Много пленници и пребогата плячка взели китайците. Самият могулски цар паднал убит.

На сутринта Рузванчад, изненадан радостно от тази лека победа, не могъл да намери думи да благодари на съпругата си за помощта.

— Няма защо да ми благодариш — рекла тя. — Ти си вече победител. Можеш спокойно да се върнеш в столицата си и да бъдеш уверен, че никой неприятел не ще посмее да те нападне. Живей си щастливо! Сбогом.

— Как тъй „сбогом“? — викнал учудено царят. — Нима ще се разделим тъкмо сега, когато аз съм толкова щастлив? Остави настрана тия шеги!

— Не — рекла Шехеристани, — аз не се шегувам. Тоя път ще трябва да се разделим завинаги. Нима не помниш какво беше обещанието, което наруши?

— Прости ми, моя скъпа съпруго. Занапред ще те слушам във всичко. И през ум не ще ми мине да те укоря в нещо. Кълна ти се в обичта, която храня към децата си.

— Късно се кълнеш. Нашите закони са строги, както си забелязал. Ако зависеше от мене, на драго сърце бих ти простила. И дума не бих отваряла за онова, що стана. Но не зависи от мене. Сбогом. Ти оставаш без деца и без жена. Не ще ни видиш вече никога.

Шехеристани и децата ѝ изчезнали. Рузванчад останал сам в палатката си, наред бойното поле, дето войниците му делели

многобройната плячка.

— Да бяха ме победили и хванали в плен — си казал той, — не би ми било толкова тежко, колкото ми е сега.

Царят си разкъсал дрехите, почнал да си драще лицето, идело му да се убие от мъка. Везирите му едвам успели да го предпазят от безумието, като го качили на колесницата и откарали бързо в столицата.

И царят, и войските му били посрещнати с големи почести, както се пада на победители, които са спасили родината от поробване. Но Рузванчад не се развеселил. Той повикал Муезин и му казал:

— Ти ще управляваш отсега нататък вместо мене. Додето умра, ще оплаквам децата и съпругата си.

Царят се затворил в една кула и там прекарал в тежка тъга цели десет години. Той побелял, посърнал, заприличал на мъртвец. През това време в кулата не пускали никого освен великия везир. Па и с него Рузванчад не приказвал за нищо друго освен за жена си и децата си. В края на десетата година той бил вече жив мъртвец.

Но един ден в кулата се явила Шехеристани.

— Рузванчаде — му рекла тя, — стига си скърбил! Нашите закони изискваха десет години да не се срещаме. Аз нарочно не ти казах това, за да видя дали ще ми бъдеш верен. Искях да ти дам свобода — да си вземеш друга жена, ако желаш. Затова ти казах, че не ще се видим никога. Но ти ми остана верен и аз идвам при тебе заедно с децата — да живеем заедно, додето ни е съдено.

И наистина, в стаята се явили в същия миг двете деца на Рузванчад. Те били вече много порасли. Хвърлили се на врата на баща си да го прегръщат и целуват.

Рузванчад заживял щастливо. Здравето му се поправило скоро. Дълги години прекарал той честито заедно с децата си и своята съпруга.

Един ден мъжът и жената починали едновременно. Те умрели заедно, понеже много се обичали.

След смъртта на баща си шехеристанският княз наследил китайския престол. А княгиня Балкиза отишла да царува на остров Шехеристан.

Там прекарала царица Балкиза, додето станала съпруга на пророка Соломон.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.